

UVOD

Poznavanje i korištenje informaciono komunikacionih tehnologija u savremenom svijetu predstavlja jedan od osnovnih elemenata pismenosti i kulture čovjeka. Zadatak „savrmenog“ čovjeka koji živi u tom svijetu je da nađe svoje mjesto u društvu. Da bi taj zadatak ostvario sa uspjehom, neophodno je da ovlada tehnologijom koja nas svakodnevno okružuje i nameće se kao sastavni i neodvojivi dio tog urbanog života.

Jedna od loših osobina ljudskog bića je strah od novog i nepoznatog i kao takav je razumljiv i veoma često prisutan kod odraslih ljudi koji se prvi put susreću sa kompjuterom. Kod djece je taj problem je u manjoj mjeri prisutan jer djeca mnogo jednostavnije prilaze novim stvarima, radoznala su i kompjuteru pristupaju sa stanovišta igre, odnosno oni nisu opterećeni mnogim mislima koje muče odrasle. Da li nešto mogu da pokvarim? Dali ću biti smiješan ako nešto pitam? Itd...

Problem bi mogao biti sasječen u korijenu ukoliko bi se krenulo u kvalitetnije informatičko obrazovanje i upoznavanje sa tehnologijom u osnovnoj školi. To bi se moglo ostvarivati kako kroz nastavu informatike tako i kroz nastavu drugih nastavnih predmeta. Takođe bi se takvom obrazovanju trebalo pristupiti već u početnim razredima osnovne škole. Tu dolazimo do suštinskog pitanja, kako postaviti upravo nastavu informatike u osnovnim školama, a zatim i u srednjim i na fakultetima, pa da ovaj i mnogi drugi problemi budu izbjegnuti?

U ovom radu baviti ću se prvenstveno pitanjima koja se pojavljuju u osnovnoj školi a vezana su za nastavu informatike, ali ću se po potrebi osvrnuti, tamo gde je potrebno i na više nivoe obrazovanja. Suvišno je govoriti o neophodnosti ovladavanja barem osnovnom kompjuterskom pismenošću u današnjem vremenu i o stanju kod nas.

To su dvije fraze koje su postale, na našu žalost loši stereotipi. Svijet je u razvoju tehnike i nauke, a posebno u oblasti informatike i telekomunikacija otišao vrlo daleko, posebno ako imamo u vidu naše loše stanje u društvu, koje se istina u zadnje vrijeme popravlja ali još nedovoljno.

Prije svega moramo naše stajalište temeljiti na činjenici da će u budućnosti svijet kod djece biti još više obilježen računarima, pa je stoga nužan pedagoški zadatak pripremiti ih za to vrijeme. Relativno noviji pojam računarske kompetencije sadrži poimanje sposobnosti i spremnosti pojedinca da može samostalno i kompetentno koristiti informacionu tehnologiju. Ako želimo da djeca nauče smisleno i odgovorno koristiti informacionu tehnologiju, tada moramo razvijati ne samo odgovarajuće didaktičke modele nego im valja ponuditi brojne načine kako bi tu tehnologiju praktično upoznala i tako prikupila konkretna iskustva.

U vezi sa tim, cilj škole jeste i mora biti da stvori svjesne i kreativne ličnosti koje će umjeti svoja znanja da primijene u praksi. Na kraju vaspitno-obrazovnog procesa moramo dobiti učenika koji umije svjesno i voljno da vlada tehnologijom u cilju rješavanja određenih zadataka. To mora biti ultimativni cilj i rezultat informatičkog obrazovanja.

Još dok su u osnovnoj školi, učenici bi trebali savladati osnovna znanja i upoznati tehnološke mogućnosti i steći vještinu učenja ali i samostalnog istraživanja. Znanja iz svijeta gotovo trenutno su dostupna preko elektronskih medija, gdje je njihov sadržaj i količina stalno u procesu promjena i novih spoznaja.

Školski sistem informatičkog obrazovanja u svijetu nažalost, vrlo teško može pratiti te promjene, a da ne govorimo o obrazovnom sistemu u Bosni i Hercegovini.

Probleme sa kojima se susreće nastava informatike možemo razvrstati u tri velike grupe:

- pitanje opreme,
- nastavni planovi i programi rada i
- pitanje nastavnog kadra.

Da li postoje rješenja za ova tri problema? Pokušat ću da determinišem probleme u teoriji i praksi, da analizom prikažem postojeće stanje stvari i da ponudim neka od mogućih rješenja.